

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Svk/40/2022
Identifikačné číslo spisu: 2020200296
Dátum vydania rozhodnutia: 30. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:2020200296.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. (spravodajca) a sudcov JUDr. Anity Filovej a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Rovniankova 1667/14, Bratislava, IČO: 31 820 174, právne zastúpený: Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Vajanského 2, Trnava, za účasti ďalších účastníkov konania: 1. GWV Slovakia s.r.o., so sídlom Veľký Lég 1216, Lehnice, IČO: 35 951 605 a 2. Obec Lehnice, Lehnice 89, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP3-2020/035375-002 zo dňa 12. októbra 2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k.14S/99/2020-81 zo dňa 2. decembra 2021, takto

r o z h o d o l :

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Návrh na prerušenie konania o kasačnej sťažnosti sa z a m i e t a .

Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 14S/99/2020-81 zo dňa 2. decembra 2021 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP3-2020/035375-002 zo dňa 12. októbra 2020. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 168 a § 169 S.s.p. tak, že žalovanému a ďalším účastníkom konania ich náhradu nepriznal.

2. Rozhodnutím č. OU-DS-OSZP-2020/010443-16 zo dňa 8. júna 2020 Okresný úrad Dunajská Streda, odbor starostlivosti o životné prostredie ako orgán verejnej správy prvého stupňa rozhodol podľa § 29 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (ďalej len „zákon o posudzovaní vplyvov“) o návrhu spoločnosti REISSWOLF Slovakia s.r.o. (neskôr pod obchodným menom GWV Slovakia s.r.o.) tak, že navrhovaná činnosť „Zariadenie na zhodnocovanie

odpadov - úprava odpadov drvením a lisovaním, paketovaním“ sa nebude posudzovať podľa zákona o posudzovaní vplyvov. Úrad súčasne vyslovil, že na uvedenú činnosť je možné požiadať o povolenie podľa osobitných predpisov.

3. Žalovaný ako odvolací orgán, rozhodujúci o odvolaní žalobcu proti vyššie uvedenému rozhodnutiu rozhodnutím č. OU-TT-OOP3-2020/035375-002 zo dňa 12. októbra 2020 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) výrok prvostupňového rozhodnutia doplnil o podmienky, ktoré bude nevyhnutné rešpektovať v ďalšom procese konania o povolení činnosti podľa osobitných predpisov nasledovne:

- dodržať opatrenia na zmiernenie nepriaznivých vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie uvedené v časti IV.10 predloženého zámeru

- ak sa zistí, že skutočné vplyvy posudzovanej činnosti sú väčšie ako sa uvádza v zámere je ten, kto činnosť vykonáva, povinný zabezpečiť opatrenia na zosúladenie skutočného vplyvu s vplyvom uvedeným v zámere a v súlade s podmienkami určenými v rozhodnutí o povolení činnosti podľa osobitných predpisov.

4. Žalovaný odôvodnil zmenu prvostupňového rozhodnutia potrebou zabezpečiť ochranu životného prostredia. Poukázal na to, že pri stanovovaní podmienok môže vychádzať len zo samotného zámeru, stanovísk dotknutých orgánov, vyjadrenia verejnosti a doplňujúcich informácií navrhovateľa k predloženým pripomienkam. Mal za to, že preskúmal všetky stanoviská dotknutých orgánov a tiež aj dotknutej verejnosti a zistil, že všetky stanoviská dotknutých orgánov sú bez pripomienok, alebo vychádzajú zo špeciálnych zákonov, ktoré majú všeobecnú platnosť, a preto ich nezahrnul do podmienok rozhodnutia. Pripomienky vznesené Združením domových samospráv, o.z. (ZDS) označil za identické s pripomienkami pre akékoľvek zisťovacie konanie bez rozdielu druhu činnosti, miesta a možného vplyvu na životné prostredie, s tým, že mnohé sú nedôvodné pre navrhovanú činnosť. Mal za to, že v zmysle ustanovení zákona o posudzovaní vplyvov by sa stanovisko dotknutej verejnosti malo týkať konkrétneho zámeru, avšak pripomienky ZDS v tomto zisťovacom konaní nie sú konkrétne pre navrhovanú činnosť, mnohé boli vyriešené už v samotnom zámere navrhovanej činnosti. Poukazoval na to, že činnosť zhodnocovania odpadov, ktorá je predmetom zisťovacieho konania je činnosťou existujúcou, preto mnohé požiadavky uvádzané vo vyjadrení nie sú relevantné pre toto zisťovacie konanie.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca na krajskom súde správnu žalobu, v ktorej poukazuje na konkrétne nedostatky v rozhodnutiach orgánov verejnej správy namietal ich nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu a v konaní došlo aj k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

6. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že proces posudzovania vplyvov na životné prostredie označovaný medzinárodnou značkou EIA, ktorý je aj predmetom Smernice Rady ES z júna 1985 č. 85/337/EC v hodnotení účinkov určitých verejných a súkromných investícií na životné prostredie, predstavuje významný prostriedok v systéme ekologickej prevencie. V právnom poriadku Slovenskej republiky je tento proces predmetom zákona o posudzovaní vplyvov. Cieľom posudzovania vplyvov stavieb, činností, návrhov niektorých rozvojových koncepcií a všeobecne záväzných právnych predpisov na životné prostredie je komplexné, odborné a verejné vyhodnotenie vplyvov, zámerov na životné prostredie. V rámci tohto procesu sa v spolupráci s verejnosťou a ostatnými dotknutými orgánmi porovnávajú výhody a nevýhody jednotlivých variantov v riešení zámerov s osobitným zreteľom na ekológiu a životné prostredie, identifikujú sa a ocenia sa predpokladané vplyvy vo všetkých zložkách životného prostredia a určia sa potrebné opatrenia a vyberie sa optimálny variant. Za tým účelom musí navrhovateľ vypracovať zámer, v ktorom zhodnotí predpokladané vplyvy na životné prostredie.

7. V nadväznosti na to správny súd uviedol, že v danom prípade navrhovateľ - spoločnosť GWV Slovakia s.r.o., predložil Okresnému úradu Dunajská Streda, odboru starostlivosti o životné prostredie,

zámer navrhovanej činnosti na vykonanie zisťovacieho konania podľa zákona o posudzovaní vplyvov. Tento zámer je súčasťou pripojeného administratívneho spisu. Zámer musí byť podľa zákona zverejnený a rozoslaný dotknutým orgánom štátnej správy a obciam, ktorých sa zámer týka, a musí byť zverejnený tak, aby mala verejnosť možnosť si ho preštudovať a na tomto základe predložiť k nemu pripomienky. V rámci zisťovacieho konania Okresný úrad Dunajská Streda zverejnil tento zámer na webovej stránke <http://enviroportal.sk/sk/eia/> a vyzval príslušné dotknuté orgány, aby svoje stanoviská doručili príslušnému úradu.

8. K predmetnému zámeru sa okrem dotknutých orgánov a obce nemajúcich k navrhovanému zámeru žiadne zásadné pripomienky vyjadril aj žalobca ako dotknutá verejnosť podľa § 24 zákona o posudzovaní vplyvov, ktorý mal k predloženému zámeru viacero pripomienok. Tieto pripomienky boli predmetom skúmania zo strany správneho orgánu, ktorý ich vyhodnotil a k jednotlivým pripomienkam žalobcu sa písomne vyjadril v obsahu prvostupňového rozhodnutia (str. 21 a 22 rozhodnutia).

9. Správny súd ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu, že prvostupňový správny orgán ním navrhnuté podmienky rozhodnutia v rozhodnutí neuviedol. V skutočnosti prvostupňový správny orgán návrhy žalobcu uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, v ktorom k jednotlivým pripomienkam zaujal jasné a zrozumiteľné stanovisko. Uviedol tiež doplňujúce informácie navrhovateľa zámeru k stanovisku ZDS. Dôvodom pre záver o nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť bez ďalšieho skutočnosť, že sa správny orgán s pripomienkami žalobcu nestotožnil a neuviedol ich vo výroku svojho rozhodnutia ako podmienky ďalšieho konania o povolení navrhovanej činnosti. Prvostupňový správny orgán v obsahu svojho rozhodnutia k pripomienkam žalobcu, okrem iného, uviedol, že účelom zámeru navrhovanej činnosti je navýšenie kapacity spracovaných ostatných odpadov, z plastu a zhodnocovanie nových druhov odpadov v existujúcom zariadení na zhodnocovanie. Spoločnosť ďalej plánuje zhodnocovanie, spracovanie aj iných druhov odpadov - z plastu a aj likvidáciu dát uložených na elektronických nosičoch. Doterajšia kapacita bola do 4900 ton odpadu ročne. Zámerom je zvýšenie frekvencie využívania paketovacieho lisu a navýšenie ročnej kapacity zariadenia na úpravu odpadov.

10. Dodržiavanie ustanovení zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách a zákona č. 79/2015 Z.z. o odpadoch vyplýva zo všeobecne záväzných predpisov vo veci ochrany životného prostredia, ktoré je navrhovateľ povinný dodržať pri výstavbe aj prevádzke navrhovanej činnosti. Jedná sa o existujúci areál, ktorý bol vybudovaný v zmysle vydaných stavebných povolení a riadne uvedený do prevádzky kolaudačným rozhodnutím.

11. Všetky navrhované plochy pre statickú dopravu sú navrhované v rámci povrchových státí. Výpočet potreby parkovacích miest bol vykonaný podľa STN 73 6110/Z2. Platný územný plán obce nevyžaduje v danom území podzemné garáže. Navrhovanou činnosťou sa nezamýšľa vykonávať činnosť, ktorou by sa mohol ohroziť alebo narušiť územný systém ekologickej stability záujmovej lokality.

12. V zmysle zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny tu platí I. stupeň ochrany, t.j. predmetnému územiu sa osobitná ochrana neposkytuje. Požiadavka na spracovanie samostatného dokumentu ochrany prírody v prvom stupni ochrany v riešenej situácii je neopodstatnená. Navrhovateľ, ako aj príslušné orgány budú postupovať podľa zákona č. 543/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov, podľa stavebného zákona a cestného zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách a budú dodržané všetky príslušné STN. Z hľadiska navrhovanej zelene, resp. jej podielu v predmetnom území budú v rámci navrhovanej činnosti dodržané regulatívy nadefinované v príslušnej územnoplánovacej dokumentácii. V rámci navrhovanej činnosti nedôjde k výrubu drevín ani k výstavbe žiadneho objektu. Predmetom zámeru je zvýšenie kapacity zariadenia na zhodnocovanie odpadov. Pri realizácii navrhovanej činnosti sa nepočíta s vytvorením lokálneho parčíka, existujúci areál má iné funkčné využitie. Vypracovanie krízového manuálu sa ponecháva na zváženie kompetentnému orgánu Okresného úradu Dunajská Streda, odboru krízového riadenia. Pri dodržovaní príslušných noriem, bezpečnostných predpisov a vyhlášok platných v SR, navrhovaná činnosť nie je riziková v súvislosti s výstavbou ani prevádzkou. Statika nie je predmetom posudzovania vplyvov na

životné prostredie a dokonca sa jedná o existujúci areál a existujúcu budovu. Navrhovaná činnosť bola vyhodnotená vo vzťahu k horninovému prostrediu a hydrogeologickým charakteristikám dotknutého územia. V rámci navrhovanej činnosti nebudú vytvorené parkovacie státa; V rámci posudzovanej činnosti sa neuvažuje s vybudovaním ORL, ani inej vodnej stavby. Predmetná navrhovaná činnosť nepredstavuje žiadne nové nároky na záber pôdy, nakoľko je umiestnená v jestvujúcom areáli. Požadované údaje o zábere pôdy sú uvedené v kapitole IV. Príspevok ku znečisteniu ovzdušia vplyvom navrhovanej činnosti bude málo významný a neovplyvní významnejšie pomery vo vzdialenejších obytných zónach. Predpokladané vplyvy ohľadne ovzdušia, vrátane zdravia obyvateľstva boli primerané požiadavkám na zámer pre zisťovacie konanie definované v príslušných kapitolách. Navrhovateľ pri svojej činnosti bude uplatňovať opatrenia primerane rozsahu a charakteru svojej činnosti v súlade s implementačnými podmienkami stratégie, metodikami a záväznými postupmi pre lokálnu adaptáciu uvedenej stratégie a v súlade s platnou legislatívou SR. Využitie odpadov na ďalšie zhodnotenie v rámci realizácie stavby je irelevantné, v rámci navrhovanej činnosti nedôjde k výstavbe žiadnych objektov.

13. Podľa krajského súdu správny orgán náležite vyhodnotil predpokladané vplyvy navrhovanej činnosti na životné prostredie a v tejto súvislosti sa zaoberal: vplyvom na horninové prostredie a pôdne pomery, vplyvmi na povrchové a podzemné vody, vplyvmi na ovzdušie a klímu, vplyvmi na pôdu, vplyvmi na faunu, flóru a ich biotopy, vplyvom na obyvateľstvo, vplyvom na dopravu.

14. Správny súd poukázal na to, že príslušný orgán na základe komplexných výsledkov zisťovacieho konania, po prihliadnutí na kritériá stanovené zákonom (§ 29 ods. 4 a ods. 5a príloha č. 10 zákona), na doručené stanoviská a na doručené doplňujúce informácie dospel k záveru, že nie je predpoklad priamych alebo nepriamych environmentálnych vplyvov činností takého významu, aby bolo potrebné ich podrobnejšie analyzovať a spracovať správu o hodnotení. Navrhovanou činnosťou sa nepredpokladajú závažné negatívne vplyvy na jednotlivé zložky životného prostredia za predpokladu dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov. Správny orgán nemohol vyhovieť návrhom, aby sa rozhodlo o posudzovaní navrhovanej činnosti z dôvodu, že neboli predložené konkrétne negatívne vplyvy, ktoré by sa dali podrobnejšie posúdiť, rozpracovať a vyhodnotiť pri ďalšom posudzovaní vplyvov na životné prostredie navrhovanej činnosti.

15. Ďalej krajský súd uviedol, že z obsahu jednotlivých pripomienok ktoré vzniesol v rámci zisťovacieho konania žalobca ako zainteresovaná verejnosť, ale ani z obsahu žaloby, skutočne nevyplývajú žiadne konkrétne negatívne vplyvy, ktoré by mohli vzniknúť v procese navrhovanej činnosti, žalobca v konaní nespochybnil správnosť vyhodnotenia predpokladaných vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie vo veci konajúcimi orgánmi, neuviedol žiadne konkrétne dôvody, z ktorých by bolo možné usudzovať, že navrhovaná činnosť, ktorú chce uskutočniť navrhovateľ predloženého zámeru, môže tak negatívne ovplyvniť životné prostredie v danej lokalite, aby jej posudzovanie podľa zákona o posudzovaní vplyvov bolo potrebné.

16. Okrem uvedeného správny súd poznamenal, že žalobca sa stavia do pozície osoby, ktorá háji záujmy verejnosti na úseku ochrany životného prostredia, keď pri rozličných investičných zámeroch podáva obsahovo totožné námietky a žaloby, nereagujúce na špecifiká jednotlivých investičných zámerov a špecifiká oblastí, v ktorých sa majú tieto realizovať. Takéto nekonkrétne argumenty, ktoré sú aj obsahom námietok žalobcu v konaní pred správnymi orgánmi, naznačujú, že zo strany žalobcu môže ísť o účelové konanie, ktorého cieľom nie je poukazovať na negatívne vplyvy na životné prostredie a že ide o osobný zámer žalobcu, kde chýba akýkoľvek verejný záujem. Nepriamo to potvrdzuje aj „Upozornenie pre navrhovateľa“ obsiahnuté vo vyjadrení žalobcu v procese EIA k navrhovanému zámeru zo dňa 16. marca 2020.

17. V súvislosti s námietkou žalobcu, že prvostupňový orgán vo svojom rozhodnutí nesprávne aplikoval ustanovenia § 29 ods. 3 a § 13 zákona o posudzovaní vplyvov, krajský súd konštatoval, že žalobca sám zrozumiteľne nevysvetlil, v čom by tvrdená nesprávna aplikácia mala spočívať, či v nepoužití kritérií pre zisťovacie konanie uvedených v prílohe č.10 zákona č. 24/2006 Z.z. (ktorých konkrétne?) alebo v neprihliadnutí na stanoviská podľa § 23 ods. 4 (na ktoré stanovisko konkrétne?).

Pokiaľ žalobca mal na mysli výlučne neprihliadnutie na jeho vlastné stanovisko k zámeru predložené správne orgánu, je táto námietka nedôvodnou vzhľadom na už vyššie uvedené zistenie súdu, podľa ktorého sa správny orgán s jednotlivými pripomienkami žalobcu v obsahu odôvodnenia rozhodnutia jasne a zrozumiteľne vysporiadal. Skutočnosť, že sa s nimi nestotožnil a nevedel ich vo výroku rozhodnutia ako podmienky eliminujúce alebo zmiernujúce vplyv na životné prostredie neznamená, že k nim neprihliadal a porušil tak svoju zákonnú povinnosť.

18. Krajský súd nezistil porušenie procesného predpisu zo strany prvostupňového správneho orgánu ani žalovaného, keďže mal za to, že investičný zámer bol zverejnený na webovom sídle Ministerstva životného prostredia SR (naviac bol zverejnený dotknutou obcou Lehnice) a pred vydaním rozhodnutia prvostupňový správny orgán listom zo dňa 11. mája 2020 oznámil všetkým účastníkom konania, že sa môžu oboznámiť s podkladmi rozhodnutia v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku a majú možnosť pred vydaním rozhodnutia sa k týmto podkladom vyjadriť do 5 dní od doručenia upovedomenia, pričom do týchto dokladov môžu nahliadnuť priamo na Okresnom úrade Dunajská Streda, odbor starostlivosti o životné prostredie.

19. Podľa zistenia správneho súdu postupom správnych orgánov nedošlo ani k porušeniu ustanovenia § 29 ods. 13 zákona o posudzovaní vplyvov, keď z výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že navrhovaná činnosť, ktorá bola uvedená v predloženej zámere, sa nebude posudzovať podľa zákona o posudzovaní vplyvov, pričom nedostatok určenia podmienok, ktoré pri spracovaní ďalšieho stupňa dokumentácie a v ďalšom procese konania je navrhovateľ v záujme ochrany životného prostredia povinný rešpektovať, odstránil v rámci svojej kompetencie odvolacieho orgánu žalovaný zmenou prvostupňového rozhodnutia.

20. Ďalej krajský súd konštatoval, že zo strany správnych orgánov nedošlo ani k porušeniu Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, keď prvostupňový správny orgán sprístupnil verejnosti informácie o životnom prostredí, ako aj zámer o navrhovanej činnosti a toto sprístupnenie bolo vykonané spôsobom, ktorý je v dnešnej dobe štandardný - doklady boli zverejnené na webovej stránke prvostupňového správneho orgánu, resp. Ministerstva životného prostredia SR. Sprístupnenie informácii a konania verejnosti v danom prípade potvrdzuje samotná skutočnosť, že žalobca svoje stanovisko k posudzovanému zámeru podal, správny orgán so žalobcom ako s účastníkom konania konal a s obsahom jeho stanoviska sa vysporiadal v obsahu rozhodnutia.

21. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že mu nebolo umožnené zúčastniť sa konzultácie podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov. Z ustanovenia § 63 nevyplýva povinnosť príslušného orgánu zabezpečiť konzultácie s povolučujúcim orgánom alebo schvaľujúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou v každom konaní o posudzovaní navrhovaného zámeru. Ich vykonanie či nevykonanie závisí od okolností konkrétneho prípadu, jeho zložitosti, charakteru navrhovanej činnosti a pod. V danom prípade, vzhľadom na charakter navrhovanej činnosti, ktorý sa odrazil aj v tej skutočnosti, že sa činnosť podľa rozhodnutia správneho orgánu nebude posudzovať podľa zákona o posudzovaní vplyvov nebolo vykonanie konzultácií potrebné a na vydanie rozhodnutia boli postačujúce písomné stanoviská navrhovateľa a dotknutých subjektov. Nevykonanie konzultácii, ktoré by v rámci konania pred správnym orgánom mohli byť uskutočnené formou ústneho pojednávania (§ 21 správneho poriadku), pritom žalovaný v obsahu svojho rozhodnutia zrozumiteľne vysvetlil.

22. Krajský súd mal za to, že rozhodnutia správnych orgánov v predmetnej veci obsahujú všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom, ako správnym poriadkom (§ 47), tak aj ustanovením § 29 ods. 13 zákona o posudzovaní vplyvov - určenie, že navrhovaná činnosť nepodlieha posudzovaniu a podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie. Obsahujú jasné a zrozumiteľné vysvetlenie, prečo sa navrhovaná činnosť nebude podľa zákona o posudzovaní vplyvov posudzovať, ktoré a ako boli v súvislosti s prijatím tohto záveru aplikované právne predpisy, z akých dôkazov správny orgán vychádzal a ako tieto dôkazy hodnotil, ako sa vysporiadal s tvrdeniami účastníkov (správny orgán prvého stupňa s vyjadrením žalobcu k posudzovanému zámeru, žalovaný s

jeho odvolacími námietkami). Pokiaľ žalobca namietal nedostatok úvah správneho orgánu a nedostatok vysvetlenia spôsobu využitia správnej úvahy, jeho námietky zostali vo všeobecnej rovine a hoci citoval z právnych názorov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovených v množstve jeho rozhodnutí, sám neuviedol, aké úvahy, resp. správne úvahy vo vzťahu k akej skutočnosti, dôkazu či okolnosti prípadu podľa jeho názoru v rozhodnutí absentujú. Podobne s súvislosti so svojou žalobnou námietkou týkajúcou sa rozporu skutkového stavu, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, s administratívnymi spismi, alebo nedostatku jeho opory v obsahu týchto spisov (§ 191 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) nekonkretizoval, ktorá konkrétna súčasť správnym orgánom zisteného skutkového stavu má byť v rozpore s akým dokladom (dokladmi) tvoriacim obsah administratívneho spisu, resp. prečo podľa neho nemá v tomto spise oporu.

23. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ kasačnú sťažnosť. Sťažovateľ poukázal na svoju činnosť a ciele ako ekologickej organizácie, na všeobecné východiská vo vzťahu k činnosti ekologických organizácií a k ochrane životného prostredia, ďalej na odbornú literatúru vo vzťahu k zneužitiu práva, súčasne poukázal na judikatúru, ktorá sa venovala postaveniu a činnosti ekologických spolkov. Uviedol, že štát by mal pri správnej aplikácii čl. 3 Aarhuského dohovoru uľahčovať občianskym združeniam činnosť a v skutočnosti vláda reprezentovaná ministrom hospodárstva prezentuje sťažovateľa a jeho činnosť ako vydieranie, čím obracia význam občianskych združení a sabotuje účel a cieľ zákona o posudzovaní vplyvov. Namietal, že v dôsledku diskreditačnej kampane sú správne orgány pri aplikácii práva navádzané k takej aplikácii, ktorá efektívne neutralizuje činnosti občianskych združení ako advokátov životného prostredia. Ďalej poukázal na trestné oznámenie podané voči predsedovi sťažovateľa, ktorého predmetom je podľa sťažovateľa jeho činnosť a nie konkrétna vedomosť o spáchaní trestného činu, čo je v prísnom rozpore s čl. 3 ods. 8 Aarhuského dohovoru. Nesprávnym výkladom správnych orgánov aj krajského súdu je podľa sťažovateľa prezumovaná nadradenosť štátnych orgánov, pričom sťažovateľ nepovažuje skutočnosť, že rozhodnutie vydal správny orgán za garanciu správnosti rozhodnutia.

24. Poukázal na práva garantované Aarhuským dohovorom a aj samotný účel zákona o posudzovaní vplyvov. Ďalej sa odvolával na ust. § 29 ods. 13 zákona o posudzovaní vplyvov, ktoré stanovuje náležitosti výrokovej časti rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní. Medzi tieto náležitosti patria aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie. Uvedené náležitosti však prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu neobsahovalo. Zo všeobecných podmienok vôbec nie je zrejmé, aká časť životného prostredia je jednotlivými opatreniami chránená a v akom rozsahu. Mal za to, že pripomienky, ktoré využíva napr. zelená strecha či dažďová záhrada sú prvkami zelenej infraštruktúry, ktorú definuje zákon č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny. Správne orgány sa mali riadiť uvedeným zákonom s tým, že za nesprávny možno považovať predpoklad žalovaného, že tento zákon chráni len chránené územia. Právna povinnosť navrhovateľa poznať všetky vplyvy svojho zámeru vyplýva z § 18 zákona o životnom prostredí a povinnosť uplatniť zmiernujúce a preventívne opatrenia z § 17 zákona o životnom prostredí. Je pritom povinnosťou správnych orgánov rozhodnúť o zmiernujúcich opatreniach spolu s povinnosťou vyhodnotiť opodstatnenosť ich návrhov. Namietal tak nesprávnu aplikáciu zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny tým, že správne orgány určili nedostatočné podmienky na zmiernenie dopadov na životné prostredie. Ďalej namietal, že správne orgány sa domnievali, že sa majú riadiť výlučne stavebným zákonom, ale mali sa riadiť aj zákonom č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny, pričom za nesprávny možno považovať predpoklad žalovaného, že tento zákon chráni len chránené územia. Poukázal na to, že subsidiárne sa uvedený zákon zaoberá aj výrubom drevín a ochranou krajiny. Správny orgán v tomto prípade takto nepostupoval a ani súd svojim formalistickým prístupom neposkytol ochranu práv, ktoré svojou činnosťou sťažovateľ chce ochraňovať. Sťažovateľ sa nestotožnil s konštatovaním krajského súdu, že pripomienky sťažovateľa sú nekonkrétne, nereagujú na špecifika jednotlivých investičných zámerov a sú všeobecné. Poukázal napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžp/21/2012 a uviedol, že všeobecnosť podmienok sťažovateľa je založená na znalosti rozhodovacej súdnej praxe a teda sťažovateľ nemôže konať inak. Nie je teda možné, že verejnosť nemá nárok na implementáciu konkrétnych opatrení a na druhej strane je vyčítaná všeobecnosť jej pripomienok. Rozhodnutie v zisťovacom konaní sa podľa § 29 ods. 3 zákona o posudzovaní vplyvov rieši tak, že vyhodnocuje

kritéria podľa prílohy č. 10 zákona a vždy sa má skúmať do akej miery sa zámer približuje medzným hodnotám.

25. Nestotožnil sa ani so závermi krajského súdu vo vzťahu k jeho žalobnej námietke týkajúcej sa porušenia práva na prístup k informáciám tým, že mu správny orgán nezaslal podklady, na základe ktorých bolo vydané rozhodnutie. Správny súd sa k tomuto žalobnému bodu nesprávne postavil tak, že vychádzal výhradne z oprávnení sťažovateľa ako účastníka konania, keď argumentoval, že neboli porušené jeho práva, nakoľko mu bolo umožnené nahliadnuť do spisu. Sťažovateľ poukázal na to, že jeho oprávnenie na poskytnutie podkladov nevyplýva len z vnútroštátnej právnej úpravy, ale je potrebné vychádzať aj z čl. 4 ods. 1 a 2 Aarhuského dohovoru, kde sťažovateľovi priamo vzniká právo na poskytnutie podkladov z konania bez toho, aby musel byť preukázaný záujem. Správne orgány pritom opakovane tvrdili, že sťažovateľ nepreukázal záujem o životné prostredie a investičný zámer tým, že nebol osobne nezrieť do spisu. V tejto súvislosti sa nestotožnil so závermi správneho súdu o tom, že doklady boli zverejnené na webovej stránke prvostupňového správneho orgánu, keďže takto neboli zverejnené vyjadrenia dotknutých orgánov, tak ako to vyžaduje § 24 ods. 1 zákona o posudzovaní vplyvov. Podľa sťažovateľa ide o vytváranie prekážok verejnosti pri účasti na povoľovacích procesoch v rozpore s čl. 3 ods. 8 Aarhuského dohovoru.

26. Za nesprávny považoval aj záver krajského súdu týkajúci sa realizácie konzultácií, pričom uviedol, že inštitút konzultácií nemožno stotožňovať s pojednávaním, ktorého prípadné nariadenie je na úvahe príslušného správneho orgánu. V tejto súvislosti za nesprávnu aplikáciu práva považoval argumentáciu odkazujúcu na ust. § 21 správneho poriadku, v zmysle ktorej si podstata veci podľa názoru správnych orgánov nevyžadovala nariadenie ústneho pojednávania. Poukázal na § 63 ods. 2 písm. c/ a d/ zákona o posudzovaní vplyvov a uviedol, že obsahom konzultácie je aj vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami a doplnenie alebo upresnenie navrhovaných opatrení. Podľa sťažovateľa navrhovateľ aj správne orgány vo vzťahu ku konzultáciám nesprávne aplikujú zásadu o subsidiarite správneho poriadku, pretože zákon o posudzovaní vplyvov upravuje vec odlišne.

27. Ako prísne formalistický vyhodnotil výklad správneho súdu, keď nesprávne svojou činnosťou nepochopiteľne prisvedčil šikanóznemu výkladu práva zo strany správnych orgánov. Súčasne namietal, že správne orgány sa nedostatočne vysporiadali so všetkými pripomienkami, ktoré vzniesol. Uviedol, že v námietkach identifikoval možný dosah zmien na životné prostredie a požadoval doplnenie dokumentácie pre účely ochrany životného prostredia. Žalovaný sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s jednotlivými bodmi v jeho stanovisku, pričom má povinnosť vysporiadať sa s každým argumentom. Poukázal na to, že ak sa účastník dovoľáva ochrany základného ľudského práva garantovaného Ústavou alebo Dohovorom o ochrane ľudských práv, súd a štátne orgány sa musia podrobne zaoberať argumentmi, ktoré účastník uvádza a uvedené zohľadniť v odôvodnení. Namietal, že krajský súd nesprávne vyhodnotil dodržanie zásady rovnosti účastníkov, keď uviedol, že prihliada na stanoviská rezortných orgánov povoľujúceho orgánu, dotknutých orgánov a dotknutej obce ako aj ďalších relevantných orgánov. Podľa sťažovateľa absolútne nemožno súhlasiť s argumentáciou správneho súdu uvedenou v bode 33. rozsudku, v ktorom uviedol, že „takéto nekonkrétne argumenty, ktoré sú aj obsahom námietok žalobcu v konaní pred správnymi orgánmi, naznačujú, že zo strany žalobcu môže ísť o účelové konanie, ktorého cieľom nie je poukazovať na negatívne vplyvy na životné prostredie a že ide o osobný záujem žalobcu, kde chýba akýkoľvek verejný záujem.“

28. Sťažovateľ navrhol iniciovanie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ podľa čl. 267 ZFEÚ vo vzťahu k otázke, či samotná podobnosť jednotlivých podaní a žalôb sťažovateľa sú zneužívaním práva, ktoré priznáva Smernica EIA verejnosti, ako aj to, či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány sú v súlade so Smernicou EIA.

29. Vyjadrenie žalovaného ani ďalších účastníkov konania ku kasačnej sťažnosti nebolo podané.

30. Podľa § 23 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)

(1) Účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.

(2) Správny orgán môže povoliť nazrieť do spisov a urobiť si výpis, odpis, môže poskytnúť kópiu spisov alebo môže poskytnúť informáciu zo spisov iným spôsobom aj iným osobám, pokiaľ preukážu odôvodnenosť svojej požiadavky. Správny orgán je povinný umožniť nazerat' do spisov verejnému ochrancovi práv, komisárovi pre deti a komisárovi pre osoby so zdravotným postihnutím v súvislosti s výkonom ich pôsobnosti.

(3) Správny orgán je povinný urobiť opatrenie, aby sa postupom podľa odsekov 1 a 2 neprístupnila utajovaná skutočnosť, bankové tajomstvo, daňové tajomstvo, obchodné tajomstvo alebo neporušila zákonom uložená alebo uznaná povinnosť mlčanlivosti.

(4) Správny orgán poskytuje kópie spisov za úhradu materiálnych nákladov spojených so zhotovením kópií, zadovážením technických nosičov a s ich odoslaním.

31. Podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť počas uloženia na pošte, písomnosť sa považuje za doručení dňom vrátenia nedoručenej zásielky správne mu orgánu, aj keď sa adresát o tom nedozvedel.

32. Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

33. Podľa § 29 ods. 2 zákona o posudzovaní vplyvov, príslušný orgán na základe zámeru alebo oznámenia o zmene navrhovanej činnosti vykoná zisťovacie konanie o posudzovaní navrhovanej činnosti k zámeru alebo k oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti a rozhodne, či sa predmet zisťovacieho konania bude posudzovať podľa tohto zákona.

34. Podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov

(1) Príslušný orgán pri posudzovaní vplyvov strategických dokumentov alebo navrhovaných činností alebo ich zmien zabezpečí vykonanie konzultácií s povolujuúcim orgánom alebo schvalujuúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou, ktorá má možnosť zúčastniť sa konzultácií počas celého procesu posudzovania vplyvov.

(2) Obsahom konzultácií medzi navrhovateľom, obstarávateľom a ostatnými subjektmi procesu posudzovania vrátane verejnosti môžu byť najmä

a) doplňujúce informácie o strategickom dokumente a navrhovanej činnosti,

b) informácie o možných vplyvoch strategického dokumentu a navrhovanej činnosti na životné prostredie vrátane zdravia,

c) vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami,

d) doplnenie alebo upresnenie navrhovaných opatrení,

e) obsah a rozsah poprojektovej analýzy.

(3) Príslušný orgán uvedie výsledky konzultácií v odôvodnení rozhodnutia zo zisťovacieho konania podľa § 7 a 29 a v záverečnom stanovisku podľa § 14 a 37.

35. Podľa § 64 zákona o posudzovaní vplyvov, na konania podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem

a) konania podľa druhej a štvrtej časti zákona,

b) osobitosti konania podľa § 20 ods. 1 a 3,

c) upustenia od variantného riešenia podľa § 22 ods. 6,

d) určenia obcí, v ktorých bude zámer k nahliadnutiu podľa § 23 ods. 2,

e) určenia rozsahu hodnotenia a harmonogramu podľa § 30,

f) konfliktu záujmov podľa § 63a.

36. Podľa § 21 správneho poriadku

(1) Správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

(2) Na ústne pojednávanie správny orgán prizve všetkých účastníkov konania a požiada ich, aby pri ústnom pojednávaní uplatnili svoje pripomienky a námety. Osobitné zákony ustanovia, v ktorých prípadoch sa na neskôr uplatnené pripomienky a námietky neprihliada; na túto skutočnosť musia byť účastníci konania výslovne upozornení.

37. Podľa § 23 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov, rezortný orgán, povoľujúci orgán, dotknutý orgán a dotknutá obec doručia písomné stanoviská 23) k zámeru príslušnému orgánu do 21 dní od jeho doručenia; ak sa nedoručí písomné stanovisko v uvedenej lehote, stanovisko sa považuje za súhlasné. Verejnosť môže doručiť svoje písomné stanovisko k zámeru príslušnému orgánu do 21 dní od zverejnenia zámeru na webovom sídle ministerstva alebo od zverejnenia oznámenia podľa odseku 3; písomné stanovisko sa považuje za doručené, aj keď je doručené v stanovenej lehote prostredníctvom dotknutej obce.

38. Vychádzajúc z dôvodov kasačnej sťažnosti kasačný súd zistil, že sťažovateľ krajskému súdu (a napokon i orgánom verejnej správy) vo viacerých bodoch kasačnej sťažnosti vytykal, že jeho konanie bolo tak v administratívnom ako i súdnom preskúmvacom konaní nesprávne vyhodnocované ako účelové, t.j. také, ktorým sa nesleduje ochrana pred možnými negatívnymi vplyvmi na životné prostredie, ale ide o osobný zámer, kde absentuje verejný záujem. Kasačný súd v tejto súvislosti predovšetkým uvádza, že orgány verejnej správy a krajský súd síce možnú účelovosť konania sťažovateľa naznačovali, avšak ich závery vo vzťahu k vyhodnoteniu nedôvodnosti námietok sťažovateľa neboli skutkovo ani právne založené na tom, že by sa jednotlivým sťažovateľom vznášaným námietkam nevyhovelo z dôvodu zneužitia práva. Napokon krajský súd nepostupoval podľa 28 S.s.p. v spojení s § 98 ods. 1 písm. h/ S.s.p., t.j. žalobu sťažovateľa neodmietol z dôvodu možného zneužívajúceho konania, ale ju vecne prejednal, keď svoj záver o zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia oprel o nedôvodnosť sťažovateľom uplatnených žalobných námietok.

39. Kasačný súd pritom plne súhlasí s argumentom sťažovateľa, že právo na priaznivé životné prostredie je subjektívnym právom verejnoprávnej povahy, ktorého sa môže v zmysle platnej legislatívy domáhať ktorýkoľvek subjekt, čo je nesporne potrebné posudzovať ako spoločensky prospešnú činnosť. Je však potrebné dodať, že ochrana realizácie takého práva sa poskytuje iba takému konaniu, ktorého účelom je naozaj ochrana životného prostredia. Preto v danej veci mohla vyvstať aj otázka, či úmysel sťažovateľa, ktorý prezentoval v predmetnej veci, skutočne smeruje k uplatňovaniu ochrany práva životného prostredia a je v súlade s platným právom. Sťažovateľ sám totiž deklaroval, že jeho konanie je motivované hlavne tým, že v danej oblasti zlyhávajú tak štátne orgány ako aj súdy, nejde mu len o jednotlivý prípad, ale o zmenu prístupu navrhovateľov, úradníkov, a pod., čo naznačuje, resp. nevyklučuje, že sťažovateľ, vedomý si svojich práv, svojim konaním môže sledovať primárne iný cieľ, ako je ochrana životného prostredia, hoci sám tvrdil, že to je jeho primárnym záujmom. Uvedené pochybnosti by neboli na mieste, ak by predkladal také námietky, ktoré sú dostatočne konkrétne naviazané na predmet konania a je z nich zrejмый účel ochrany životného prostredia vzťahujúci sa k prejednávanej veci. Sťažovateľ napr. nereflektoval ani skutočnosť, že išlo už o existujúci areál a budovu, no napriek tomu uplatňoval pripomienky týkajúce sa statiky, ktorá navyše nie je predmetom posudzovania vplyvov. Samotnú skutočnosť, že orgány verejnej správy i správny súd zmienili vo svojich rozhodnutiach popri inom i uvedený aspekt posudzovanej veci (možnú účelovosť konania sťažovateľa) však kasačný súd nepovažoval za vadu, ktorá by mala sama o sebe zakladať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

40. Vo vzťahu k záverom krajského súdu o nekonkrétnosti jeho pripomienok, resp. nereagovaní na špecifiká jednotlivých zámerov sťažovateľ s odvolávaním sa na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžp/21/2012 uviedol, že ekologické spolky nemajú nárok na konkrétne opatrenia, čím je daná aj všeobecnosť podmienok. Kasačný súd sa nemohol stotožniť s uvedenou argumentáciou sťažovateľa. Na jednej strane je potrebné uviesť, že sťažovateľovi ako zainteresovanej verejnosti tak z Aarhuského dohovoru ani vnútroštátnej právnej úpravy nevyplýva právny nárok, aby jeho pripomienkam v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie bolo vyhovené. Je tak na príslušnom orgáne verejnej správy, aby po vyhodnotení jednotlivých podkladov, resp. stanovísk

dotknutých orgánov posúdil opodstatnenosť jednotlivých pripomienok a v nadväznosti na to vo veci rozhodol. Samotná nenárokovateľnosť vyhovenia pripomienkam však neznamená, že by sťažovateľ nemal dostatočne konkrétne vymedziť pripomienky k zámeru navrhovanej činnosti, t.j. tak, aby príslušný orgán verejnej správy mohol tieto pripomienky vecne konfrontovať s ďalšími podkladmi, z ktorých pri vydaní rozhodnutí, resp. formulácii výroku vrátane prijatých opatrení vychádza. Napokon je na sťažovateľovi, aby v záujme čo najefektívnejšieho naplnenia jeho účelu v predmetnom konaní formuloval jednotlivé pripomienky jasne, konkrétne a so zohľadnením osobitostí posudzovaného zámeru. Iba tak mohol sťažovateľ spochybniť správnosť vyhodnotenia predpokladaných vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie dotknutými orgánmi a docieľiť tak prípadne i premietnutie jeho pripomienok/zamýšľaných opatrení do výroku rozhodnutia. Orgány verejnej správy navyše pripomienky sťažovateľa vo svojich rozhodnutiach uviedli a vyhodnotili. Pokiaľ orgán verejnej správy preto nepovažoval pripomienky sťažovateľa za opodstatnené a z tohto dôvodu ich ani nepoňal do výrokovej časti rozhodnutia, táto skutočnosť neodôvodňuje záver o nezákonnosti rozhodnutia. Výroková časť rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa po jej doplnení v odvolacom konaní pritom spĺňala náležitosti podľa § 29 ods. 13 zákona o posudzovaní vplyvov. Pokiaľ sa týka dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutí orgánov verejnej správy i podľa názoru kasačného súdu z nich vyplýva, že boli použité kritériá podľa prílohy č. 10 zákona o posudzovaní vplyvov za súčasného prihliadnutia k stanoviskám podľa § 23 ods. 4 tohto zákona.

41. Sťažovateľ sa neuspokojil ani so závermi správneho súdu o tom, že doklady boli zverejnené na webovej stránke prvostupňového správneho orgánu, keďže takto neboli zverejnené vyjadrenia dotknutých orgánov, tak ako to vyžaduje § 24 ods. 1 zákona o posudzovaní vplyvov. Podľa sťažovateľa ide o vytváranie prekážok verejnosti pri účasti na povolovacích procesoch v rozpore s čl. 3 ods. 8 Aarhuského dohovoru. Kasačný súd k tomuto uvádza, že zákon o posudzovaní vplyvov v ust. § 23 ods. 4 predpokladá zverejnenie zámeru na webovom sídle ministerstva, ku ktorému sa môže verejnosť vyjadriť do 21 dní od jeho zverejnenia. Pokiaľ sa týka stanovísk dotknutých orgánov, tieto sa doručujú príslušnému orgánu verejnej správy, pričom verejnosť má právo oboznámiť sa s nimi (ako podkladmi) pred vydaním rozhodnutia v zisťovacom konaní. V danej veci bol zo strany orgánu verejnej správy uvedený postup zachovaný, keď zámer navrhovanej činnosti bol zverejnený na webovom sídle Ministerstva životného prostredia SR a listom zo dňa 11. mája 2020 účastníkov konania a teda aj sťažovateľa o možnosti využiť toto právo podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku poučil. Kasačný súd tak neakceptoval námietku sťažovateľa ohľadom porušenia práva na prístup k informáciám o životnom prostredí.

42. Kasačný súd v nadväznosti na vyššie uvedené poukazuje na to, že v zmysle § 23 správneho poriadku právo nazerať do spisov je procesným prejavom práva dotknutej osoby na prístup k informáciám v správnom konaní, a to k informáciám, ktoré by mal spis - vzhľadom na svoj účel - obsahovať. Je pravdou, že § 23 ods. 1 správneho poriadku predpokladá, že pri nahliadaní sú účastníci konania, ich zástupcovia a zúčastnené osoby oprávnení okrem nazerania do spisov, aj na robenie si výpisov, odpisov a taktiež sú oprávnení dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom. Z normatívneho textu je však zrejmé, že predpokladom pre uplatnenie si práva dostať kópie je aktívne využitie samotného oprávnenia nahliadnuť do spisu, čo sťažovateľ nevyužil a keďže ani iným podaním výslovne nepožiadaval o vyhotovenie kópií, tak je potrebné konštatovať, že práva sťažovateľa neboli v tomto smere upreté. Správne orgány nie sú spôsobilé proaktívne z vlastnej iniciatívy doručovať účastníkovi konania ďalšie podklady, resp. zabezpečovať ich kópie (na základe ktorých bolo vydané rozhodnutie), pokiaľ o to samotný účastník výslovne nepožiada. Nemožno tak konštatovať, že by bolo v tejto súvislosti obmedzené alebo porušené právo sťažovateľa ako verejnosti na informácie o životnom prostredí. Pokiaľ sťažovateľ vo vzťahu k uvedenému argumentoval porušením čl. 4 ods. 1 a 2 Aarhuského dohovoru tento síce počíta aj s poskytnutím kópií dokumentácie/podkladov rozhodnutia, avšak tiež za predpokladu, že tieto boli požadované. Zo spisového materiálu však nevyplývalo, že by sťažovateľ v niektorom z jeho podaní výslovne žiadal poskytnutie kópie spisového materiálu. Uvedené ustanovenia Aarhuského dohovoru teda taktiež nepredpokladajú proaktívne automatické zasielanie kópií dokumentácie.

43. Pokiaľ sa týka sťažovateľom namietaného neuskutočnenia konzultácií, ktoré mali mať za následok porušenie práva účasti verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach, kasačný súd v zhode s krajským súdom ako aj žalovaným uvádza, že konzultácie podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov sú vykonávané v súlade s § 64 tohto zákona ako ústne pojednávanie podľa § 21 správneho poriadku. Vychádzajúc z § 21 správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak si to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. V tomto prípade prvostupňový správny orgán v konaní o posudzovaní vplyvov zámeru navrhovanej činnosti „Zariadenie na zhodnocovanie odpadov - úprava odpadov drvením a lisovaním, pakovaním“ nenariadil ústne pojednávanie, pretože si to nevyžadovala povaha veci a v uvedenom konaní bolo verejnosti umožnené vykonať písomné konzultácie prostredníctvom zaslania odôvodneného písomného stanoviska podľa § 24 ods. 3 zákona o posudzovaní vplyvov.

44. Z obsahu § 63 zákona o posudzovaní vplyvov nevyplýva, že by konzultácie za každých okolností museli byť realizované vyslovene ústnou formou. V nadväznosti na uvedené kasačný súd s poukazom na § 64 zákona o posudzovaní vplyvov upresňuje, že z predmetného ustanovenia vyplýva, že vo vzťahu k realizácii konzultácií nie je vylúčená pôsobnosť správneho poriadku, teda ani ust. § 21 o nariadení ústneho pojednávania. Toto ustanovenie ponecháva na posúdení správneho orgánu, aby ho nariadil, ak to povaha veci vyžaduje. V posudzovanom prípade kasačný súd konštatuje, že v nenariadení ústnej formy konzultácií nezhliadol porušenie zákona o posudzovaní vplyvov ani správneho poriadku a sťažovateľ ani neprezentoval argumentáciu, ako by toto namietané porušenie zákona malo viesť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces

45. Okrem uvedeného kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že samotný čl. 6 ods. 7 Aarhuského dohovoru predpokladá, že účasť verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach môže byť realizovaná nie len výlučne formou ústnou (ústne konzultácie), ale aj formou písomnou, kedy výslovne ustanovuje, že: „Spôsoby účasti verejnosti umožnia verejnosti predložiť písomné alebo v prípade potreby na verejnom prerokovaní alebo preskúmaní so žiadateľom akékoľvek pripomienky, informácie, analýzy alebo názory, ktoré považuje za dôležité vo vzťahu k navrhovanej činnosti.“. Vzhľadom na uvedené ako aj skutočnosť, že sťažovateľ ako zainteresovaná verejnosť mohol písomne zaslať stanoviská podľa § 24 ods. 3 zákona o posudzovaní vplyvov a tieto stanoviská by boli konzultované resp. k týmto stanoviskám by bolo zaslané vyjadrenie dotknutého orgánu, resp. prvostupňového orgánu nemožno sa stotožniť s námietkou sťažovateľa, že došlo k porušeniu práva účasti verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach.

46. Kasačný súd po vyhodnotení závažnosti kasačných dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto kasačný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal všetkými relevantnými námietkami, preskúmal zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodnil, pričom neponechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorej riešenie by bolo relevantné pre posúdenie pojednávanej veci.

47. Kasačný súd preto v nadväznosti na uvedené konštatuje, že námietky sťažovateľa obsiahnuté v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ani rozhodnutí orgánov verejnej správy a preto tieto vyhodnotil ako nedôvodné. Vzhľadom na vyššie uvedené tak kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú podľa § 461 S.s.p.

48. V súvislosti s návrhom sťažovateľa na predloženie prejudiciálnej otázky kasačný súd uvádza, že vzhľadom na jeho postavenie - ako vnútroštátneho súdneho orgánu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, mu z čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ vyplýva povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku, ktorej zodpovedanie by jej bolo nevyhnutné pre jeho rozhodnutie vo veci. Nie je pritom viazaný návrhmi účastníkov konania.

49. V posudzovanej veci kasačný súd konštatuje, že sám nevzhladol potrebu predloženia prejudiciálnej otázky. Zo strany sťažovateľa navrhovaná prejudiciálna otázka bola nekonkrétna, sťažovateľ nevysvetlil, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť objasnené a aplikované v danej veci. Za týchto okolností kasačný súd dospel k záveru, že nie je povinný iniciovať konanie pred Súdnym dvorom EÚ. Kasačný súd preto (posúdiac uvedené v zmysle § 55 ods. 3 S.s.p.) tento návrh zamietol podľa § 25 S.s.p. v spojení s § 162 ods. 3 C.s.p..

50. O náhrade trov kasačného konania rozhodol tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. nepriznal a žalovanému ich náhrada nevyplýva zo zákona. Ďalším účastníkom konania kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, nakoľko im v kasačnom konaní nebola uložená povinnosť, s plnením ktorej by im trovy kasačného konania vznikli (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 169 S.s.p.).

51. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 S.s.p. v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.